

1 Febr. 1919.

No. 3.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Indien dengene die u haat, hongert, geef hem brood te eten, en zoo hij dorstig is, geef hem water te drinken; want gij zult vurige kolen op zijn hoofd hoopen, en de Heere zal het u vergelden. Salomo.

**VERKORT VERSLAG VAN DE NEGEN-EN-TACHTIGSTE
HALF-JAARLIJKSCHE CONFERENTIE,**
gehouden op 4, 5 en 6 October 1918, te Salt Lake City.
(*Vervolg en slot van blz. 37.*)

Zondagmorgen.

Donkere wolken dreven over de stad en 't dreigde naar regen, toen 's morgens om tien uur de menschen de Tabernakel binnenstroonden. Men liet zich niet door 't weer terughouden. Iedere beschikbare zitplaats in de ruime hal was bezet en al het mogelijke was gedaan om het groote aantal aanwezigen een plaatsje te kunnen bieden.

President Joseph F. Smith had de leiding. Hij maakte bekend, dat twee-en-veertig leden van het Tabernakelkoor, waaronder vele van de beste zangers, in dienst van de Vereenigde Staten waren.

OUDERLING RICHARD L. LYMAN

was de eerste spreker. De rede, waarom de Heiligen der Laatste Dagen nooit moede worden om te vergaderen en dezelfde waarheden telkenmale weder te hooren, ligt in het feit, dat het Evangelie van Jezus Christus klassiek is, en iets wat klassiek is, stijgt door herhaling in waarde en wordt meer aangenaam. Waar streven de Heiligen naar?" vraagt Ouderling Lyman. Het antwoord wordt gegeven in een onzer lofzangen: „Zoo gaat tot een eeuwige volmaking, de getrouwe d'oprechte van hart." Er is gezegd geworden, dat sommigen van de Heiligen der Laatste Dagen niet genoeg bidden, ging hij voort. De Heiligen zouden bidden omdat zij met sterfelijkheid bekleed zijn en zwakheden te overwinnen hebben. De conferentie zal geen succes hebben, als de Heiligen, wanneer zij heengaan, alleen zeggen: „Wat hebben de broeders fijn gesproken!" Zij moesten de conferentie

verlaten met gebogen hoofden, nadenkende en overwegende wat geleerd is geworden en met een vast besluit om die leeringen in hun leven in toepassing te brengen.

Ouderling Lyman las van een juist verschenen uitgave een brief voor, geschreven door een vader aan zijn zoon, die soldaat is: „Mijn jongen, houdt vast aan het oude Engelsche ideaal van persoonlijke kuisheid.” De vader besloot: „Mijn zoon, laat mij U een geheim influisteren. Daar het mijne trots heeft opgewekt om te bemerken dat gij verblijdt waart met mijn succes in het leven, weet ik, en gij moet het weten, dat gij, mijn zoon, mijn eenigste, ware succes zijt * * * Herinner, dat er duizend dingen zijn, erger dan de dood.”

PATRIARCH HYRUM G. SMITH,

presideerende patriarch van de Kerk, was de volgende spreker. God, evenals andere natuurlijke vaders, zeide hij, is bedroefd wanneer Hij Zijne kinderen in tegenspoed hoort klagen, en ook is Hij bedroefd wanneer Hij Zijne kinderen ziet lijden als gevolg van zonde en ongehoorzaamheid. De Heere zeide dat Hij in geen geval de zonde met toegevendheid kon beschouwen, maar Hij verklaarde dat Hij diegenen wilde vergeven, die bekeerden.

De Heere, zeide Ouderling Smith, heeft Zijne Kerk met de grootste nauwkeurigheid georganiseerd. Elkeen, van de hoogste tot de laagste in autoriteit, weet zijne plaats en kent zijne plicht. Iedereen vervult de plicht waartoe hij geroepen is, niet omdat hij de autoriteit heeft, maar omdat hij is aangesteld geworden. Een ouderling bezit de autoriteit en draagt het ambt om overal het Evangelie te prediken en de verordeningen te bedienen, maar hij neemt dit werk voor de Kerk niet op zich voordat hij geroepen en aangesteld is voor zijne zending door de Kerk. Er is orde in alle dingen en dit is de orde van het Koninkrijk van God.

PRESIDEEREND BISSCHOP C. W. NIBLEY

zeide, dat hij overal voorspoed zag in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zij groeit in ledental en in geloof en goede werken. Zeker, zeide hij, is het nu een tijd dat geloof noodig is, want tronen wankelen en er is groote beroering in de wereld.

Bisschop Nibley sprak in 't kort over de elkaar opvolgende Kerkleiders, aantoonende hoe onder het beheer van elk huiner, de Kerk steeds in groei toenam. Gedurende de bijna zeventien jaren, dat President Joseph F. Smith presideerde, is de Kerk in ledental verdubbeld en meer dan verdubbeld in stoffelijke welvaart. Voorspoed en welvaart in de eerste plaats. En waarom ook niet? vraagt spreker. Het is het werk des Heeren, en des Heeren werk kent geen achter-

uitgang. Er is geen merkbaar verschil in het karakter van den tegenwoordigen mensch en die van vierduizend jaar geleden. Vandaag zijn de menschen in sommige opzichten juist zoo ontaard als voor vierduizend jaar. De wondervolle uitvindingen der wetenschap zijn het resultaat van de inspiratie van den Almachtige, omdat God Zijn geest uitstortende is over alle vleesch. In overeenstemming met Zijne doeleinden heeft de Heere deze dingen in deze laatste dagen aan het menschdom geschonken en Hem komt de eer toe en niet den mensch. Is het te danken aan een samenloop van omstandigheden, dat zij allen practisch zijn uitgevoerd sinds de Kerk was opgericht in deze de laatste dagen? Neen, zeide Bisschop Nibley. Het is alles in overeenstemming met de plannen van God. Laat de Heiligen der Laatste Dagen erkennen, dat God alle dingen bestuurd en zij hun leven inrichten in overeenstemming met Zijn wil.

Zondagnamiddag.

De laatste vergadering van deze conferentie werd Zondagnamiddag gehouden. President Smith had de leiding, doch President Lund riep de vergadering tot orde en liet de openingszang zingen.

OUERLING CHARLES H. HART,

de eerste spreker, zeide, dat hij eene nieuwe beteekenis hechte aan vele oude liederen, welke gedurende deze conferentie gezongen waren:

„Luister en glorie tot Zion's blijden morgen, Heil tot elk land dat in donkerheid lag! * * * Vergruisd de wap'nen van oorlog en oproer.”¹⁾ De laatste regel, zeide Ouderling Hart, is profetie aangaande de toekomst. Hij haalde eene andere zang aan van Apostel Orson Pratt: „De morgen daagt, de nacht vliedt heen.” Deze regels, zeide hij, zijn van bijzondere beteekenis en van toepassing op den tegenwoordigen tijd, zij zijn profetisch, want de oorlogswapenen zullen vernietigd worden en eene blijde morgen breekt inderdaad aan. Ouderling Hart verwees naar de ontberingen, geleden door de Heiligen uit de vroegere historie der Kerk, en zeide dat hunne nakomelingen het lijden der volkeren aan de overzijde der Oceaen konden waardeeren. Doch voor deze lijdenden breekt eene blijde morgen aan.

OUERLING LEVI EDGAR YOUNG,

de volgende spreker, zeide, dat één feit bijzonder indruk op hem had gemaakt: Nadat deze groote botsing van wapenen geëindigd zal zijn zal een nog grootere strijd plaats vinden, een strijd waarop alle Heiligen zich moeten voorbereiden. Het zal zijn de strijd tusschen onkunde en wijsheid, tusschen de duisternis en het licht. De bood-

1) Het 4de vers, waartoe deze regel behoort, wordt in ons Hollandsche zangboek niet gevonden.

schap van de Heiligen der Laatste Dagen aan de wereld is, dat het Evangelie van Jezus Christus de overhand moet verkrijgen. Eén oorzaak voor dezen oorlog ontstond door de valsche wijsbegeerte, welke in de wereld ingang gevonden had. Een belangrijke boodschap van het Evangelie aan de wereld is, dat de mensch naar het beeld van God geschapen is en niet afstamt van lagerstaande wezens. Wat de wereld vannooide heeft is idealisme, geloof in God en in Zijn Zoon Jezus Christus. Het Evangelie idealiseert den mensch, idealiseert zijne zending en zijn bestaan. Deze oorlog is niet uit God, het is een wrange vrucht van 's menschen dwalingen; doch een gevolg er van zal zijn dat de waarheden van eeuwig licht de overhand verkrijgen.

PRESIDENT WALTER P. MONSON,

van de Zending in de Oostelijke Staten, vergeleek het gehoor, waarvoor hij nu sprak, met de bijeenkomsten in het zendingsveld. Hij verwees naar de verklaring van de vorige spreker, dat wat de wereld vandaag vannooide heeft, het Evangelie van Jezus Christus is, en het is eene heerlijke gedachte te weten dat het Evangelie nu op aarde is en de wereld de voordeelen er van geniet.

PRESIDENT MELVIN J. BALLARD

wees op het gezegde van de vijanden der Kerk, dat de „Mormoonsche” kerk zoo volmaakt georganiseerd is, dat zij vergeleken kan worden bij het Duitsche leger. Zij zijn echter zoo zeer verschillend, als de afstand groot is tusschen de twee polen. De „Mormoonsche” Kerk vertegenwoordigt het Evangelie van Jezus Christus en het Duitsche leger vertegenwoordigt de macht van het kwade. Deze twee machten hebben altijd tegenover elkaar gestaan en in dezen tijd neemt de macht van het kwade haar laatste stand in.

PRESIDENT HEBER J. GRANT

las de namen voor van de autoriteiten der Kerk, alsmede van de ambtenaren in de verschillende Kerkorganisaties. Allen werden eenstemmig in hunne roepingen erkend.

Na nog enkele formaliteiten werd de negen-en-tachtigste halfjaarlijksche conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen door President Joseph F. Smith gesloten.

Zooals te doen gebruikelijk is, werden ook in de Assembly Hall en in het informatie-Bureau samenkomsten gehouden, waar de grootte toevloed van belangstellenden, die de Tabernakel overvol gevonden hadden, een plaatsje konden verkrijgen.

Bij onze Statistische Verslagen.

Het is ons zeer aangenaam onze lezers een overzicht van het werk in de Nederlandsche Zending gedurende het laatste twaalfstal maanden, eindigende 20 December 1918, ter inzage te kunnen aanbieden, en wij hopen dat zij het met aandacht zullen bestudeeren, om zoo doende ten volle te waardeeren datgene wat gedaan is onder omstandigheden, die veel moeilijker zijn geweest dan misschien ooit het geval was in de geschiedenis van de Zending. De rantsoeneering en gebrek aan voldoende voedingsmiddelen, met hunne menigvuldige zorgen, hebben iedere huishouding zóó veel tijd gekost dat zij geen tijd nog stemming hebben gehad om over godsdienst te spreken. Bitter weinig verlichting en brandstoffen beroofden zelfs 's avond het tehuis van haar gezelligheid. En dan nog daarbij de heerschende Spaansche influenza, wier doodelijke kiemen zoovele slachtoffers hebben geeischt, dit alles, gepaard met een angstige vrees voor de toekomst, heeft het geheele volk onder eene bedrukte, ontevreden, en ongeestelijke stemming gebracht, wier nadeelen alle Kerken gevoelig hebben getroffen en misschen het werk onzer Zending niet minder.

Maar in weerwil van deze moeilijkheden hebben de zendelingen, de broeders van het Priesterschap, de leiders en leeraars der Zondagscholen en de Zusters van hare Vereenigingen dapper gewerkt en gestreden voor den vooruitgang van het werk, dat geopenbaard is in deze dagen, en met nadruk op onze schouders is gelegd om te dragen tot diegenen die de vreugde, de warmte, of de heilige verzekering van het dierbaar geloof nog niet hebben ondervonden. Tot allen die hun deel hieraan hebben bijgedragen, brengen wij onzen hartelijken dank, en wenschen hen verder een nog ruimer succes gedurende 1919. En tot degenen, die tot dusver hun deel niet hebben bijgedragen aan het succes van dit groote werk, zeggen wij: „Indien gij verlangens hebt God te dienen, zoo zijt gij tot het werk geroepen. Want ziet, het veld is reeds wit tot den oogst, en ziet, hij die met zijne macht zijn sikkel zwaait, dezelve vergadert voorraad in opdat hij niet omkome, doch brengt zijner ziele zaligheid. En geloof, hoop, liefdadigheid en liefde, me: een eenvoudig oog tot de heerlijkheid Gods, maakt hem voor het werk geschikt.”

VERSLAG DER WERKZAAMHEDEN VAN HET LOKALE PRIESTERSCHAP VOOR HET JAAR 1918.

Aantal leden in het Priesterschap	200
Huisgezinnen van leden, bezocht door het Priesterschap . . .	1,769
Speciale bezoeken gedaan	326
Aantal keeren in vergaderingen gesproken,	821
Avondmaaldienst gedaan	965
Deurdienst gedaan	661
Huisgezinnen van vreemdelingen bezocht	137
Nieuwe onderzoekers gevonden.	34
Vergaderingen gehouden	1,426
Evangeliegesprekken met vreemdelingen	1,903
Tractaten verspreid	7,053
Brochures verspreid,	2,574
Boeken van Mormon verspreid	82
Andere Standaard-Kerkboeken verspreid	10
Andere boeken verspreid	94

STATISTIEK VERSLAG VAN DE NEDERLANDSCHE ZENDING VOOR HET JAAR 1918.

CONFERENTIE- PRESIDENTEN.	Aantal zendelingen.	Lokaal Pries- terschap.				Leden.	Totaal leden en lokaal Priesterschap.	Kinderen onder 8 jaar oud.	Totaal aantal Zielen.	Gedoopt.	Kinderen ingezegend.	Naar Zion en Buitenland vertrokken.	Afgesneden. Overleden	Uren besteed Traktaten verspreiding.	Huizen van vreemdelin- gen bezocht.		Evange iegesprekken.	Traktaten uitgedeeld.	Standaard Kerkboeken verspreid.	Andere boeken en bro- chures verspreid.	Vergaderingen geï.ouden.	
		Ouderlingen.	Priesters.	Leeraars.	Diakenen.										Met traktaten.	Door uitnoo- diging.						
Amsterd.	Mahonri A. Josephson.	4	710	1428	699	758	41	799	27	9	20	3	775	15928	568	1303	17320	105	2078	648		
Arnhem.	Rulon J. Sperry.	2	—	5	14	228	238	25	263	11	3	6	423	3974	384	1040	3398	32	3372	317		
Groningen.	Elbert Stephenson	2	9	6	310	244	272	52	324	5	3	1	498 ⁵	6217	279	793	8043	93	3814	380		
Rotterdam	Jacobus J. v. Langefeld.	2	19	19	1845	1159	1260	184	1444	42	25	91	3	18	406 ⁴	8720	312	712	5197	104	4221	1232
Zendings Hoofdkant.		2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2298	—	
TOTAAL . .	12	35	40	36	87	2330	2528	302	2830	85	40	118	3	24	2103	34839	1543	3848	33958	334	15783	2577

JOHN A. BUTTERWORTH, President.

VERSLAG DER WERKZAAMHEDEN VAN DE ZUSTERSHULPVEREENIGING OVER HET JAAR 1918.

NAAM DER VERTAKKING	NAAM DER PRESIDENTIE.	Rantal leden.	Rantal vrouwelijke ambtenaren.	Aantal vergaderingen gehouden.	Gemiddeld aantal op de vergaderingen aanwezig.	Aantal bezoeken afgelegd.	Aantal zieken-bezoeken afgelegd.	Aantal families ondersteund.	Rantal kledingstukken gemaakt voor de armen.	Aan de armen uitgegeven.
Amsterdam	Elisabeth Krot	24	5	63	20	328	70	14	74	f 105 92
Arnhem	Johanna C. Wielders	11	3	50	8	25	7	16	62	» 5979 ^s
Apeldoorn	Elisabeth J. E. Huizen	6	4	47	7	—	2	8	20	» 38 30
Groningen	Grietje Post v.d. Molen	9	4	46	7	15	—	6	44	» 54 18 ^s
Lecuwarden	T. v. d. Veen	13	4	35	8	3	4	3	16	» 20 33
Dordrecht	Johanna de Lange	36	9	92	26	214	161	24	107	» 15774 ^s
Den Helder	Aaltje Vlam	12	4	49	9	—	—	16	58	» 78 14 ^s
Rotterdam	H. Honig	31	5	48	20	342	60	28	128	» 200 96
Totaal		142	38	430	105	927	304	115	509	f 715 38

VERSLAG VAN DE ZONDAGSCHOLEN VOOR 1918.

VERTAKKINGEN.	VERSLAG VAN DE ZONDAGSCHOLEN VOOR 1918.													
	Aantal malen Zondag-school gehouden gedurende het jaar.	Aantal ambtenaren, leer-aars en leerressen.	Percentage aanwezigheid der ambtenaren en leeraars en leerressen.	Afdeling Kindergarten.	Kinder Afdeling.	Eerste Middelbare Afdel'ng.	Tweede Middelbare Afdeling	Theologische Afdeling.	Ouders Afdeling.	Totaal aantal leerlingen.	Percentage aanwezigheid der leerlingen.	Totaal aantal ambtenaren, leeraars, leerressen en leerlingen.	Percentage der bijdra-gen in het „Nickel-Fonds“.	Totaal bedrag der kas-middelen.
Amsterdam	50	18	77 ⁰ / ₀	15	23	20	24	30	—	112	70 ⁰ / ₀	130	126	104,22 ⁵
Apeldoorn	51	3	85 "	—	14	—	—	5	—	19	72 "	22	181	34,25
Arnhem	49	4	85 "	—	11	—	10	7	—	28	47 "	32	200	51,15 ⁵
Delft	50	5	68 "	—	13	—	—	16	—	29	70 "	34	117	21,58
Dordrecht	49	15	76 "	41	20	12	12	15	—	100	76 "	115	175	106,01 ⁵
Groningen	50	7	95 "	15	—	8	—	—	14	23	85 "	44	97	—
Haarlem	49	10	95 "	—	13	3	—	11	—	27	90 "	37	333	31,02
Haag, Den	50	8	90 "	—	13	18	—	12	—	43	90 "	51	178	34,55
Harlingen	50	3	87 "	—	11	—	—	12	—	23	—	26	73	8,14
Helder, Den	49	4	80 "	39	—	3	—	5	—	47	70 "	51	341	32,50
Leeuwarden	35	4	80 "	14	—	8	—	—	6	22	80 "	32	306	—
Leiden	50	3	95 "	—	7	—	—	8	—	15	95 "	18	105	25,36
Rotterdam	50	25	80 "	36	35	53	47	21	40	192	68 "	257	162	261,76 ⁵
Schiedam	40	7	60 "	26	19	—	—	—	—	45	60 "	52	77	17,08
Utrecht	50	6	90 "	11	—	10	9	21	—	51	95 "	57	161	49,59
	122			197	179	135	102	163	60	836		958	175	777,23

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent
J. J. VAN LANGEVELD.

President Joseph F. Smith ter ruste gelegd.

Begravenisdiensten aan het graf van den overleden President der Kerk.
(Overgenomen uit de *Deseret News* van 22 November 1918.)

Geheel Utah en omstreken, zonder onderscheid van stand of belijdenis, rustte in eerbiedige stilte gedurende het middaguur, waarop het stoffelijk overschot van President Joseph F. Smith grafwaarts werd gebracht.

Als President der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt hij ten zeerste betreurd door alle leden in elk land en klimaat; standvastig leider en getrouw en geëerd burger als hij was, zal zijn gemis gevoeld worden, zooals misschien met niemand anders het geval zal zijn. Ter eere van zijne nagedachtenis stonden alle werkzaamheden in gansch Utah stil, magazijnen en winkels waren gesloten; 't was gedaan op verzoek van den gouverneur, om zodoende blijk te geven van de waardeering en de hoogachting, welke een man, zóó groot en goed, rechtmatig toekwam. Als een bewijs, dat zijn leven de enge grenzen van belijdenis of secte had verbroken, kan dienen, dat juist op het oogenblik, toen het stoffelijk overschot vanuit het huis naar de wachtende lijkbaar werd gedragen, het carillon in den toren van de Madeleine-kathedraal een eerbiedige lofzang speelde, terwijl de dichte menigte voor het Beehive House in de South Temple Street de gebogen hoofden ontblootte.

Alsof ook in den dood de groote man zich wilde onderwerpen aan wet en orde, zooals hij deed in het leven, werd hij zonder eenige openbare rouw-diensten ter aarde besteld, teneinde de maatregelen, genomen ter bestrijding van de heerschende influenza, niet te bemoeilijken; later, zooals bekend gemaakt werd, zullen diensten ter zijner nagedachtenis worden gehouden in de Tabernakel en in iedere wijk of vertakking door de gansche Kerk.

Het lichaam van President Smith lag in een metalen kist en stond in de groote kamer, gelegen aan den Zuid-Oosthoek van het Beehive House. Het was bekend dat hij niet op een praalbed zou liggen en het publiek was niet uitgenoodigd den baar te passeeren, maar zoovelen verzochten er om — en allen schenen eene bijzondere reden te hebben om hem nog éénmaal in het gelaat te zien — dat aan allen, die het wenschten, werd toegestaan aan hun verlangen te voldoen. De kamer was letterlijk gevuld met bloemen, schoone zinnebeelden

van liefde en achting, artistiek zoowel als eenvoudig uitgevoerd. De gansche morgen werden zij aangebracht en ruimte werd gemaakt om tot het laatste uur meerdere te kunnen ontvangen.

Op straat voor het sterfhuys was een ontzaggelijke menigte samengekomen, doch allen zweggen eerbiedig. Geen enkel geluid verbrak de vredige stilte van het oogeblik en het scheen of allen zich inspanden om de plechtigheid in geen geval te verstoren. In het huis waren de leden der familie, en de naaste vrienden en verwanten bijeen en alles was zóó geregeld alsof de groote democratische leider zelf al zijne maatregelen getroffen had.

De algemeene autoriteiten der Kerk droegen het stoffelijk overschot van uit het huis naar de lijkwagen. De dragers waren: Ouderlingen Orson F. Whitney, David O. McKay, Anthony W. Ivins, James E. Talmage, Stephen L. Richards en Richard R. Lyman. Andere leden van den Raad der Twaalven liepen er naast, en President Heber J. Grant, met Presidenten Anthon H. Lund en Charles W. Penrose, — de laatstgenoemden waren de raadgevers van President Smith — liepen van de lijkbaar over de trottoir naar eene wachtende automobiel. Bij hen waren ook Ouderlingen Rudger Clawson, George Albert Smith en Hyrum G. Smith, presideerend Patriarch. Ouderling Joseph F. Smith Jr. was onder de onmiddellijke bloedverwanten. De eenigste leden van den Raad der Twaalven, welke niet tegenwoordig konden zijn, waren Ouderling Reed Smoot, welke in Washington vertoefde, en Ouderling George F. Richards, welke presideert over de Europeesche Zending. Leden van het Presidentschap van den Eersten Raad der Zeventigers waren eveneens aanwezig, alsmede Presideerend Bisschop Charles W. Nibley en zijn raadgevers, waarvan één, David A. Smith, een zoon is van den overledene, en John Wells. Vele andere bekende ouderlingen en burgers van alle richtingen, bekend in burgerlijke en handelszaken, gaven van hunne deelneming blijk.

De politie had het voetpad voor het Beehive House vrij gehouden; de straat was van eind tot eind gevuld met automobielen, welke wachtten om in de stoet plaats te nemen. Elk ging op zijne beurt en de lange stoet vormde zich in volmaakte orde. Het gewone verkeer was stopgezet, om de weg vrij te houden en één voor één bewogen zich de automobielen, totdat de gansche stoet compleet was. Het sein tot vertrek werd gegeven en de lange rij reed grafwaarts, waar ook President Smith zou toevertrouwd worden aan de aarde, de rustplaats van het gansche menschdom.

De Raad der Twaalven, die als baardrager optrad, verliet het Kerkkantoorgebouw ongeveer halftwaalf en kwam naar het Beehive House, waar de leden voor de laatste maal een blik wierpen op hun heengegane leider. De familie was eveneens daar, van welke plaats allen in hunne rijtuigen stegen. Het was een droevig afscheid.

want President Smith was zeer bemind door alle leden van zijne familie. Eene treffende eigenschap van zijn leven kon worden waargenomen in zijne goede gevoelens voor de leden zijner familie, en waar hij ook zijne zonen ontmoette, groette hij hen altijd met eene kus.

Het lichaam van President Smith lag in eene prachtige, geheel van metaal vervaardigde kist, in de groote ontvangkamer van het Beehive House. De altijd aanwezige glimlach, zoo karakteristiek in zijn leven, lag nog steeds op zijn gelaat. Een glazen deksel bedekte de kist. Eene rijke overvloed van de fraaiste bloemstukken, van heinde en verre gezonden, omringden de baar.

Uit respect voor President Smith sloten de kantoren der Kerk om elf uur, en bijna al de handelshuizen sloten tusschen twaalf en één uur. De vlaggen hingen halfstok en rouwfloers was aangebracht aan de ingangen van de kantoren der Kerk en eveneens van verschillende andere inrichtingen, waarmede de geliefde Kerkleider in betrekking stond.

Precies om twaalf uur zette de stoet zich in beweging, nadat het sein tot vertrek gegeven was. Om verwarring te voorkomen, was de stoet verdeeld in groepen. Elk rijtuig was genummerd en over elken groep waren personen aangesteld om te zorgen dat alles een goed verloop had.

Op de begraafplaats.

President Anthon H. Lund had de leiding. „Ik weet dat mijn Verlosser leeft,” werd door een koor van veertig gemengde stemmen gezongen, onder leiding van Professor A. C. Lund. „What voice salutes te startled ear” werd gezongen door het Pyper-Whitney kwartet. Een gebed werd opgezonden door Ouderling George Albert Smith, waarna door een Hawaiiansch kwartet, in hun moedertaal „Aloha Oe” gezongen werd.

Bisschop C. W. Nibley sprak over het leven van President Smith, die hij voor veertig jaren als vriend gekend had. Hij zeide dat President Smith zijn beste collega was, naast de leden van zijn eigen onmiddellijke familie, en dat hij voor hem altijd de grootste en beste man der wereld was. Hij getuigde van het groote, reine leven dat door hem geleid was. Hij zeide :

„Hij was vriendelijk en zachtzinnig, maar bestreed ten zeerste elke onedele daad. Toen hij zeventien jaren geleden geroepen was om als President der Kerk op te treden, was de Kerk in eene tamelijk arme financieele toestand, doch heden, door toedoen van President Joseph F. Smith, is zij geestelijk, numeriek en financieel sterker dan ooit te voren.”

Hij sprak in vurige woorden over het familieleven en de familie van den overledene, en stelde deze als voorbeeld, daar er niet één „zwart schaap” onder zijne kinderen is, zij zijn allen goede, reine

mannen en vrouwen. Hij besloot zijn rede, door te zeggen: „Indien hij kon spreken, zou hij zeggen: „Ondersteunt President Grant zooals gij mij ondersteunde, niet omdat ik het was, maar omdat ik God's vertegenwoordiger was.”

PRESIDENT HEBER J. GRANT,

het woord verkrijgende, las een schoon gedicht voor van Edgar A. Guest, getiteld „A real man”. Eveneens las hij het zoo zeer van toepassing zijnde lied uit het zangboek van de Heiligen der Laatste Dagen: „Weent niet alleen — wij weenen meê.”

President Charles W. Penrose wijdde het graf toe.

Bij het graf was een spreekgestoelte opgericht, met witte draperie afgezet en de voorzijde bedekt door eene Amerikaansche vlag, terwijl Hawaiiïsche linten van de hoeken afhingen. President Heber J. Grant, Bisschop Charles W. Nibley, President Anthon H. Lund, President Charles W. Penrose en Ouderlingen George A. Smith en Rudge Clawson zaten op de tribune.

Zitplaatsen voor de familie, staats- en stedelijke ambtenaren waren aan twee zijden naast de tribune gerangschikt. Onder de staatsambtenaren was Gouverneur Simon Bamberger en Secretaris van Staat Harden Bennion. De Stads-commissie was in haar geheel aanwezig.

Twee-en-twintig November.

Hoevele lezers van *De Deseret News* herinnerde zich gisteren, toen het lichaam van den geliefden President Joseph F. Smith aan de schoot der aarde werd toevertrouwd, dat juist twee jaren geleden het stoffelijk overschot van een ander geëerd en vertrouwd leider, President Francis M. Lyman, eveneens ten grave daalde! Deze twee mannen, hun leven lang met elkaar verbonden in liefde en arbeid, en in wier loopbaan zooveel overeenstemming was, zijn er zeker niet lang van teruggehouden geweest om hunne vereenigde pogingen voort te zetten aan de andere zijde!

Eene andere bijzondere samenloop van omstandigheden is wel, dat deze beide begrafenissen plaats hadden op de geboortedag van een ander groot man in Israëel, wiens leven in zoo nauwe betrekking stond tot dat van deze twee leiders, aan wier groeve hij op zijn verjaardag stond. President Heber J. Grant was juist twee-en-zestig jaar oud. Hij volgde President Lyman op als president van de Tooele Ring van Zion, en, door openbaring geroepen zijnde om een lid te worden van den Raad der Twaalf Apostelen, volgde hij President Lyman weder op in het presidentschap van dien Raad — het quorum dat, volgens de regelen der Kerk, in afwachting van het weder organiseren van het Eerste Presidentschap, presideert over de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de gansche wereld.

VAN UTRECHT NAAR SALT LAKE CITY.

Van dag tot dag bijgehouden door B. Tiemersma.

(Vervolg van blz. 48.)

Zulks blijkt later pas. De stewards aan boord, en ook de hofmeester doen evenwel niets dan waarschuwen en ons een schrikkelijke behandeling voorspellen van de Amerikaansche autoriteiten. Ik laat er mij, even als de rest, door intimideeren, zoo zelfs dat ik mijn, aan boord geschreven en alleszins onschuldig dagboek wegstop. Ik sluit het bij mijn losse boeken in, en maak er één pakket van. Label het met het opschrift: „Books and Stationery, including a diary written on board of the „New-Amsterdam.“ If censor wants to investigate, please send, after approval to,” enz. enz, en ik bewonder mijn geschreven Engelsch.

We zullen niet in Hoboken, de gewone ligplaats van de booten van de N. A. S. M., landen omdat, zoo men zegt aan boord, het Amerikaansche gouvernement beslag op onze pier heeft gelegd. Opnieuw een bron van angstige verwachting. Wat is er, sedert wij aan boord zijn gegaan en van alle nieuws ontstoken zijn geweest, — gebeurd? Is er opnieuw moeite ontstaan tusschen Amerika en Holland? Staan wij op het punt van oorlog? Zullen wij straks, bij aankomst, allicht allen worden geïnterneerd? Ik geloof het wel niet, maar toch gevoel ik mij niet heelemaal rustig.

Van middag hebben wij den loods aan boord gekregen. Den Amerikaanschen loods. Hem zien wij niet, maar wel een paar van zijn metgezellen, namelijk twee gewapende „sailors,” die direct met hem mede zijn gekomen en aan boord wat heen en weer wandelen. In hun losse kleeding, revolvers op zij, zijn zij de voorwerpen van aller belangstelling. Evenwel wat zijn zij heel anders als wij, in onzen onzinnigen angst, veroorzaakt door het gedachtenloos gekwebbel van de stewards enz., ze ons hadden voorgesteld.

Zijn dat soldaten, deze vriendelijke, losse jongens, die beleefd en voorkomend iedereen te woord staan, en gaarne een praatje houden, ons wijzende op de zich langzamerhand voor ons oog ontrollende Amerikaansche kust? Zij spelen met de kleine kinderen, lachen en knip-oogen tegen ze. Oorlogsmannen zijn zij allerminst. Mijn beide jongens, en vooral de jongste zijn al spoedig goede maatjes met ze. Ik spreek een hunner, — een forsche gebouwde, kloeke zeeman, met vuurood haar, — eens even aan. Hij verteld mij afkomstig te zijn van New York, en niets liever te wenschen dan maar „through” te zijn. Oorlog te hebben is niets gedaan voor de Amerikanen. „But” — zegt hij, — „w'are going to lick the Germans, be sure about that.” Ik hoop het hem wenschen. Van de klein-geestige schoolsche discipline van onze eigene soldaten, onderdeelen van ons op Duitsche leest geschoeid leger, geen spoor. Niets geen slaafsche

onderdanigheid, noch evenwel brutale onbeschaamdheid. „A man is a man,” en „free.” Vrij ook om zijn meening te zeggen, overal en waar ook. Onze angst dat er iets tusschen Holland en Amerika zoude zijn voorgevallen is al heel spoedig verdwenen, Oorlog tusschen ons land en broeder Jonathan wordt als een onmogelijkheid beschouwd. Wel wordt met belangstelling ons gevraagd wat Holland zou doen als het eens werd aangevallen door Duitschland, de mogelijkheid waaraan men niet alleen twijfelt, maar welk feit men zelfs waarschijnlijk acht.

Langzaam stoomen wij verder. Tegen den middag komen beide oevers van de „Hudson rivier” in 't zicht, en zien wij, in de verte, de groene bergen van New Jersey. De boot ligt stil en wordt gepraaid door tal van kleine bootjes die steeds meer „officials” aan boord brengen. Al spoedig wordt ons aangezegd ons allen op het achterdek te verzamelen om een voor een de controle van den dokter te passeeren. Met mijn huisgezin zijn wij mede van de eersten. Gelukkig maar, dan behoeven wij niet verder te wachten en ons niet meer zenuwachtig maken. In Rotterdam waren onze ooggen nauwkeurig onderzocht geworden, en aangezien mijne vrouw een lognet draagt, hadden wij min of meer zorg dat we reeds bij den dokter moeite zouden hebben. Niets van dat alles. Een enkele blik van den dokter, ons in de ooggen; even onze handen opgelicht, en met een „you have certainly a nice family,” kunnen wij gaan. Dat is heel het geneeskundig onderzoek waarvoor ik dagen en weken zelfs, zorg heb gehad. Wij worden voorts, aan de tafel in de salons, in rijen opgesteld, omdat onmiddellijk hierop het passenonderzoek een aanvang neemt. Enkele vragen worden mij gesteld, of ik namelijk in Duitschland ben geweest, waar ik geboren ben, wat het doel is van mijn reis, enz., viagen die voor mij, omdat wij niet de minste ongeoorloofde bedoelingen hebben, zeer gemakkelijk kunnen worden beantwoord.

Wij kunnen gaan en mogen naar onze hut terug om ons verder vrij te bewegen, d. w. z. alleen aan boord natuurlijk, want behalve de officieele bootjes hebben wij nog geen verbinding met den vasten wal. Inmiddels schijnt een geheel leger van Amerikaansche matrozen aan boord te zijn gekomen, want overal ontmoeten wij ze met hun witte kapes van eigenaardig model, op het hoofd. Ik ontmoet er een beneden in de lavatory, druk bezig zijn hoofddekseel en die van een paar zijner kameraden te wasschen. Hij maakt tegenover mij zijne verontschuldiging dat hij zoo vrij was zijn gemak te nemen op de boot. Vriendelijk antwoord ik hem dat het „all right” is. Om mij mag hij wasschen en ploeteren zooveel hij wil. Ik had hem wel mijne dankbaarheid willen betuigen, dat zijne „officials” mij zoo vriendelijk en voorkomend hebben behandeld.

Ongedurig door dankbaar ongeduld, drentelen wij wat heen en weer.

Sleepen pakken en sjonwen wat met onze bagage en kleeren om, en overleggen met plechtigen ernst of dit hemd en die blouse wel in deze of die koffer zal worden gepakt. We sluiten onze koffer en openen ze opnieuw, omdat we dit nog vergaten, dat nog aan boord moesten gebruiken, enz. enz. Wij gaan maar eens weer een kijkje nemen in den salon om te zien of de inspectie nog niet is afgeloopen. Sommigen zijn terzijde gezet om nauwkeuriger onderzocht te worden, maar later worden wij gewaar dat, om gezondheidsredenen, aan niemand den toegang tot de Staten behoeft te worden ontzegd. Gelukkig maar voor de betrokkenen.

Wij wandelen nog even naar onze vrienden in de derde klasse. Ook daar verblijdt men ons door te zeggen dat geen een hunner naar Ellis eiland behoeft te worden gebracht, en dat alles wel is. Wij praten wat samen, en genieten van het schoone gezicht dat de rivier ons, in den inmiddels gevallen avondschemering, aanbiedt.

Honderden booten zien wij voorbijvaren, allen verlicht. Booten die tienduizenden van passagiers heen en weer over de rivier schijnen te brengen. Wat een drukte en beweging! Op den achtergrond ontwaren wij de lichten van New-York, en zien wij de illuminatie van de voorbijsnellende trams. Daar klopt een der grootste slagaders van het reuzenland dat wij morgen binnen zullen gaan om er onze toekomst en die onzer kinderen te zoeken. Wat zal de stad en het land ons brengen? Wat te zien en te genieten geven? Wij dienen af te wachten.

Zeventiende dag, Donderdag 13 Juni.

Onze boot heeft zich niet verplaatst, maar ligt nog daar waar zij gisteren ten anker ging. Om zeven uur in den morgen stoomt zij langzaam verder op, om aan een der pieren aan te leggen. Wel is het, blijkbaar, waar geweest dat de boot niet haar gewone ligplaats zoude kiezen, maar zulks was, geen onvriendelijke oorlogsdaad, maar hield verband met andere overwegingen. Om acht uur in den morgen ligt zij stil, en vastgemeerd aan een pier. Mogen wij nu aan land? Neen, eerst wachten op de „customofficials,” de douaneambtenaren en die, zoo vertellen ons de „sailors,” haasten zich al evenmin als in Holland. We drentelen maar weer wat rond en kijken naar 't vast-sjorren der touwen, enz. Er valt een hoed van een der passagiers overboord, een meest welkome afleiding die de eentoonigheid wat verbreekt.

(Wordt vervolgd.)

Van over den Oceaan.

Geliefde Broeders en Zusters,

Bij de intrede van het nieuwe jaar, wensch ik mijn broeders en zusters veel voorspoed en geluk. Ik hoop dat Vader in den Hemel ons allen als één volk wil zegenen, en dat door zijn werkers in den wijngaard, in den toekomst veel goeds mag worden voortgebracht. Dat de tijd spoedig aan moge breken dat vrede en gerechtigheid de aarde zal bedekken. Dat Nederland ook dit jaar bevestigd moge blijven van den oorlog en de verwoesting, dat Zion groeien en bloeien moge en velen teruggebracht worden door de getuigenis van Gods Priesterschap op aarde. Vrede en zaligheid is alleen te verkrijgen door het Evangelie van Christus.

Mijn beste wenschen en heilbeden,

Uw broeder in Christus,
ARIEN VAN ROSENDAAL
779 Simpson Avenue
Salt Lake City, Utah.

(Door het zeer laat komen der post, eerst nu geplaatst.)

Overleden.

Te Ogden, Utah, overleed 2 Nov. l.l. Ouderling Herman B. Denkers. Hij werd 1 Mei 1870 in Nederland geboren, werd als knaap gedoopt en emigreerde in 1887 naar Utah. In 1897 keerde hij hier terug om eene zending te vervullen en was ongeveer twee jaren in 's Heeren wijngaard werkzaam. Hij was een der Presidenten van het 77ste Quorum Zeventigers en vervulde nog andere roepingen. Hij viel als slachtoffer van de Spaansche griep.

Sedert 4 Augustus l.l. eischte de dood vijf offers in de familie Denkers.

In Frankrijk overleed Ouderling Grant M. Romney. Longontsteking, als gevolg van influenza, was oorzaak. Toen Amerika in den oorlog betrokken werd, ging hij naar Frankrijk. In 1913 was hij in Nederland om eene zending te vervullen, doch werd in 1914 teruggeroepen en voltooide zijne zending in de Vereenigde Staten.

INHOUD.

Verkort verslag 89 ^{ste} halfjaarlijksche confe- rentie Blz. 49 Bij onze Statistieke Ver- slagen „ 53 Verslag Lokale Priester- schap 1918 „ 53 Verslag Zendingswerk 1918 „ 54 Verslag Zustershulpver-	eeniging 1918 Blz. 55 Verslag Zondagscholen 1918 „ 56 President Joseph F. Smith ter ruste gelegd „ 57 Van Utrecht naar Salt Lake City „ 61 Van over den Oceaan „ 64 Overleden „ 64
---	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—

Afzonderlijke nummers 15 cent.